

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: JUDr. M. Č.
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Miketou
sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava-Slezská Ostrava

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020 č. j. MSK 85666/2020, sp. zn. DSH/18103/2020/Sru, o dopravním přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Advokátu JUDr. Jiřímu Miketovi **se vrací** přeplatek soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020 č. j. MSK 85666/2020, sp. zn. DSH/18103/2020/Sru žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 6. 2020 č. j. SMO/306048/20/DSČ/Kov, sp. zn. S-SMO/619308/19/DSČ. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28. 10. 2019 v 08:30 hodin řídil ve Slezské Ostravě na ulici Těšínská 118, ve směru jízdy na Hranečník, osobní automobil tov. zn. BMW, RZ X, přestože jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 123c odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a naplnit tak z nedbalosti skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 25 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu, ve které uvedl, že nerozporuje skutkové zjištění správních orgánů, že řídil motorové vozidlo v době, kdy podle platné právní úpravy neměl právo tak činit. Tvrdí však, že skutek není přestupkem pro nedostatek zavinění ve formě vědomé či nevědomé nedbalosti, přičemž úmyslné zavinění mu není přisuzováno ani správním orgánem ani žalovaným. Vzhledem k tomu, že skutková zjištění o tom, že obžalovaný v určitém místě a čase řídil motorové vozidlo, ač tak činit nesměl pro dosažení 12 bodů v evidenční kartě řidiče, nebyla žalobcem nijak rozporována, těžiště celého řízení spočívalo v posouzení otázky zavinění žalobce, případně, zda-li je možné jej postihnout, je-li podle žalobce úprava jeho práv a povinností v ustanoveních § 123c odst. 4 a odst. 7 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, protože bez přiměřených důvodů diskriminuje jednu skupinu řidičů oproti jiné skupině.

Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení trpí vadami, pro které by mělo být zrušeno:

- a) Žalovaný přezkoumával v meritu věci rozhodnutí, které bylo ve skutečnosti nepřezkoumatelným pro nedostatečné odůvodnění otázky (i) které důkazy provedl správní orgán k otázkám zavinění žalobce a jakými úvahami se přitom řídil, (ii) nereagoval na setrvalou řádně odůvodněnou obhajobu žalobce o nedostatku zavinění žalobce opřenou o citovanou judikaturu, (iii) opomenul zabývat se navrženými důkazy a jejich neprovedení

nezdůvodnil, (iiii) výrok o trestu byl odůvodněn pouze obecnými frázemi, aniž bylo jakkoli přihlédnuto ke konkrétním okolnostem a osobě žalobce.

b) Žalovaný sám své rozhodnutí řádně nezdůvodnil, když pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu, přičemž vůbec nereagoval na konkrétní odvolací námitky.

c) Žalobce již před vydáním rozhodnutí správního orgánu nastolil při seznámení se s důkazním materiálem otázku, jak má postupovat držitel „cizozemského řidičského oprávnění, aby předešel situaci, ve které se ocitl žalobce, tedy jaké kroky měl učinit, aby nejednal nedbalostně. Správní orgán na tuto otázku ve svém rozhodnutí nereagoval. Žalobce odkazoval v odvolání na judikaturu, podle níž není obecně povinností řidiče kontrolovat průběžně stav svého bodového konta, aby předešel porušení povinnosti zdržet se řízení. Na to žalovaný reaguje bez jakéhokoli bližšího vysvětlení, že žalobce měl sledovat stav svého konta. Nevysvětlil, v čem je argumentace žalobce nesprávná.

d) Žalobce má zato, že společenská škodlivost jeho jednání je s ohledem na všechny okolnosti případu nepatrná natolik, že nemůže jít o přestupek. To platí mimo jiné i proto, že sám správní orgán nesplnil svou notifikační povinnost uvedenou v § 123c odst. 4 zákona. Nebýt toho, není vyloučeno, že by se žalobce o zákazu řízení dozvěděl od orgánu Slovenské republiky. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že správní orgán se pokoušel oznámení o dosažení počtu bodů doručit, avšak zcela pominul, že je mu známo přechodné bydliště žalobce v České republice. Pokud doručoval na Slovensko, nebylo důvodu nedoručit žalobci na adresu v České republice, na kterou je mu doručována veškerá pošta.

e) Správní orgán neuvedl ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Je tomu tak proto, že ve výrokové části správního rozhodnutí chybí citace ustanovení § 123c odst. 8 zákona o silničním provozu, která určuje dobu, po kterou platí ztráta řidičského oprávnění. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení.

Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že žalobcovo jednání je přestupkem, protože se jej dopustil zaviněně. Žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval na to, že přestupkem není každé protiprávní jednání, které naplňuje formální či a materiální znaky přestupku, nýbrž toliko jednání zaviněné alespoň formou nedbalosti. Žalobce od počátku tvrdil, že si v době spáchání skutku nebyl vědom, že by nebyl oprávněn řídit. Žalobce neporušil žádnou povinnost stanovenou právním předpisem, jejíž neporušení by jej vedlo ke zjištění, že není oprávněn řídit motorové vozidlo. Proto je nutno zkoumat, zda překročil meze běžné neopatrnosti natolik významně, že takovou neopatrnost lze spojovat s právními následky, tedy že jde o nedbalost ve smyslu přestupkového zákona. Dosavadní judikatura k otázkám řízení bez řidičského oprávnění je poměrně konstantní. Bezvýhradně trvá na tom, že informace o dosažení 12 bodů musí být doručena, nebo alespoň řádně doručována, přičemž doručení zmaří adresát svým zaviněným chováním. Z rozhodovací praxe rovněž vyplývá, že jednání pachatele, který řídil v době, kdy k tomu nebyl oprávněn nebo kdy měl vysloven zákaz řízení, je možno považovat za nedbalostní, pokud nezachoval zásady běžné opatrnosti. Žalobce také namítal protiústavnost ustanovení § 123c odst. 6, odst. 7 a odst. 8 zákona o silničním provozu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 1. 2021 popíral všechny shora uvedené žalobní body žalobce a navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020 č. j. MSK 85666/2020, sp. zn. DSH/18103/2020/Sru, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, připojeného správního spisu Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností sp. zn. S-SMO/619308/19/DSČ a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku sepsaného dne 28. 10. 2019 nstržm. T. M., že v tento den v 08:30 hodin řídil žalobce ve Slezské Ostravě na ulici Těšínská 118 motorové vozidlo tov. zn. BMW X1, RZ X, kdy bylo lustrací zjištěno, že se jedná o „neřidiče“. Na toto oznámení se žalobce podepsal a uvedl, že mu nebylo doručeno ani sděleno, že je „neřidič“;
 - z úředního záznamu ze dne 28. 10. 2019 č. j. KRPT-256322-2/PŘ-2019-070718, že v tento den prováděli hlídkovou činnost policisté pprap. L. Š. a nstržm. T. M. ve svěřeném úseku Ostrava- Slezská Ostrava, kdy spatřili motorové vozidlo tov. zn. BMW X1, RZ X, které se rozhodli zkontrolovat. Ve vozidle se nacházel jen žalobce, který byl ztotožněn na základě předložených dokladů. Občanský a řidičský průkaz žalobce byly vydány Slovenskou republikou. Lustrací v evidencích PČR bylo zjištěno, že žalobce je veden jako neřidič a nemá vysloven zákaz řízení. K tomuto úřednímu záznamu je připojena fotodokumentace řidičského průkazu žalobce;
 - z výpisu evidenční karty žalobce ze dne 6. 11. 2019, že žalobce není držitelem platného řidičského průkazu. Aktuální stav bodového hodnocení žalobce je 12 bodů, má šest záznamů v přestupcích;
 - z přípisu Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 14. 11. 2019, že žalobce je držitelem platného řidičského průkazu č. X, který byl vydaný 5. 9. 2003 a je bez omezení platnosti;
 - z oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ze dne 20. 8. 2019 podepsané úřední osobou Magistrátu města Ostravy, že žalobce ke dni 15. 8. 2019 dosáhl celkového počtu 12 bodů. Dle dodejek k tomuto oznámení založených ve správním spise ze dne 20. 8. 2019 a 27. 8. 2019, že byly doručovány na adresu K. X, P. a P. S. X, P.;

- z rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, že tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 1. 2020 č. j. SMO/018521/20/DSČ/Liš-BS, kterým byly námitky žalobce proti záznamu bodů do registru řidičů zamítnuty jako nedůvodné a provedené záznamy bodů potvrzeny, a také že žalovaný odvolací námitky žalobce zamítnul;
- z plné moci ze dne 15. 4. 2020, že žalobce zmocnil k zastupování ho v předmětné věci advokáta JUDr. Jiřího Miketu, který se přípisem ze dne 16. 4. 2020 k dané věci vyjádřil;
- z příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 21. 4. 2020, že žalobce byl uznán vinným tím, že dne 28. 10. 2019 v 08:30 hodin řídil ve Slezské Ostravě na ulici Těšínská 118, ve směru jízdy na Hranečnick, osobní automobil tov. zn. BMW, RZ X, přestože jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor;
- z uvědomění o pokračování v řízení o přestupku zahájeném z moci úřední a předvolání k ústnímu jednání ze dne 11. 5. 2020, že správní orgán I. stupně nařídil na den 22. 6. 2020 ústní jednání;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 22. 6. 2020, že se k tomuto jednání dostavil právní zástupce žalobce JUDr. Jiří Miketa, který mj. uvedl, že má za to, že žalobce se přestupku nedopustil, neboť jeho jednání nevykazuje žádné známky nedbalosti;
- dne 23. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání žalobce ze dne 3. 7. 2020. Následně byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Žalobce především namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Předně je důležité zmínit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden celek. Krajský soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalobou napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výroku jejich rozhodnutí. Žalovaný se zcela dostatečně zabýval přestupkem žalobce, přičemž dospěl k přesvědčivému závěru, že tento byl zjištěn bez jakýchkoli pochybností. Žalovaný se taky dostatečně přesvědčivě vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Není povinností správních orgánů podrobně reagovat na každou dílčí připomínku či poznámku účastníka správního řízení, když je rozhodnutí správních orgánů jako celek přezkoumatelné, v souhrnu jako celek ob stojí a podstata vznesených námitek ve správním řízení vypořádána, což se v daném případě stalo.

7. Žalobce má za to, že společenská škodlivost jeho jednání je s ohledem na všechny okolnosti případu nepatrná natolik, že nemůže jít o přestupek. Krajský soud s tímto tvrzením žalobce rozhodně nemůže souhlasit. Materiální stránkou přestupku se rozumí jeho společenská nebezpečnost, porušení či ohrožení zájmu společnosti. V projednávané věci žalobce řídil osobní automobil, přestože jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky, přičemž k uvedenému pozbytí došlo proto, že žalobce dlouhodobě nerespektuje pravidla silničního provozu, čímž dosáhl celkového počtu 12 bodů. Nepochybně tedy byl ohrožen zájem společnosti na bezpečném provozu na pozemních komunikacích, když jednání žalobce je bezpochyby ohrožující pro další účastníky silničního provozu. Ze spisové dokumentace nevyplývají žádné významné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku.
8. Žalobce namítal, že výrok o trestu byl odůvodněn pouze obecnými frázemi. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že je pravdou, jak tvrdí žalobce, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí poměrně obecně zdůvodnil výši uložené sankce. Žalovaný v podstatě jen odkázal na prvostupňové rozhodnutí a uvedl, že nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti. Nicméně úvahy správního orgánu I. stupně ohledně uloženého správního trestu jsou v jeho rozhodnutí patrné, přičemž výši pokuty stanovil správní orgán na dolní hranici zákonem stanovené sazby a také zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uložil na samé dolní hranici, přičemž dle ust. § 125c odst. 9 věty druhé zákona o silničním provozu od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Správní orgány nepřekročily zákonné meze správního uvážení. Žalobní námitku týkající se sankce tedy hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.
9. Žalobce namítal, že správní orgán neuvedl ve výrokové části rozhodnutí citaci ustanovení § 123c odst. 8 zákona o silničním provozu, která určuje dobu, po kterou platí ztráta řidičského oprávnění. Předmětem projednávané věci je přestupek žalobce dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o silničním provozu, přičemž za tento přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 25 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci správního rozhodnutí. Ustanovení § 123c odst. 8 zákona o silničním provozu se vztahuje k počátku běhu lhůty jednoho roku uvedenou v odstavci 7 daného ustanovení, která souvisí s jednáním zařazeným do bodového hodnocení, na jehož základě řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, nikoliv k lhůtě, která běží žalobci při uložení správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel za nyní projednávaný přestupek. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (čl. 4 tohoto rozhodnutí) uvedl ust. § 123c odst. 8 zákona o silničním provozu a také výslovně uvedl, že žalobce pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky, kdy lhůta počala běžet ode dne 15. 8. 2019. S ohledem na výše uvedené považuje zdejší soud výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně za zákonný a přezkoumatelný.
10. Žalobce především namítal protiústavnost ustanovení § 123c odst. 6, odst. 7 a odst. 8 zákona o silničním provozu a také to, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že žalobcovo jednání je přestupkem, protože se jej dopustil zaviněně, přičemž od počátku

tvrdil, že si v době spáchání skutku nebyl vědom, že by nebyl oprávněn řídit. Krajský soud nedospěl k závěru, že je na místě podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení žalobcem uváděných ustanovení ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, proto tak neučinil. Podle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.* Podle ust. § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu *dosáhne-li řidič, který je držitelem řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, celkového počtu 12 bodů, pozbývá právo k řízení motorového vozidla na území České republiky po dobu jednoho roku. Ministerstvo sdělí, po obdržení podkladů zaslaných příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, tuto skutečnost orgánu, který řidičský průkaz vydal.* Podle odst. 8 téhož ustanovení *lhůta jednoho roku uvedená v odstavci 7 počíná běžet ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku nebo trestném činu, spáchaným jednáním zařazeným do bodového hodnocení, na jehož základě řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů.* Je tedy třeba rozlišovat řidiče, kteří jsou držiteli českého řidičského průkazu, přičemž tomuto držiteli je skutečnost o dosažení celkového počtu 12 bodů oznámena s vyzvou k odevzdání řidičského průkazu a především pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno (§ 123c odst. 3 citovaného zákona), kdežto mj. držitel řidičského průkazu členského státu Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru po dosažení celkového počtu 12 bodů pozbývá právo k řízení motorového vozidla na území České republiky (§ 123c odst. 7 zákona o silničním provozu). Odlišně, mimo uvedených následků dosažení celkového počtu 12 bodů, je také upravena právní skutečnost určující počátek lhůty pozbytí řidičského oprávnění (§ 123c odst. 3 věta druhá), resp. práva k řízení motorového vozidla na území České republiky (§ 123c odst. 8). Následně držitel řidičského průkazu členského státu po uplynutí jednoho roku po dosažení celkového počtu 12 bodů ve svém bodovém hodnocení, smí opět řídit, aniž by musel české úřady žádat o vrácení řidičského oprávnění, přičemž držitel českého řidičského průkazu musí o jeho vrácení požádat. I když je tedy právní úprava pro držitele tuzemského řidičského průkazu a držitele řidičského průkazu členského státu rozdílná, není dle názoru krajského soudu diskriminační. K výše uvedenému krajský soud jen poznamenává, že žalobce mohl požádat o vydání řidičského průkazu ČR výměnou za řidičský průkaz Slovenské republiky (viz ust. § 116 odst. 1 zákona o silničním provozu), čímž by se na něj vztahovalo ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.

11. Dále i s ohledem na výše citovaná ustanovení žalobce namítal, že nejednal zaviněně. Co se týče odůvodnění zavinění žalobce, rozhodnutí správních orgánů ob stojí, neboť otázka zavinění je v jejich rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vypořádána. Správní orgán I. stupně se zaviněním zabýval na str. 4-5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 15 odst. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba*

úmyslného zavinění. Dle odst. 3 písm. b) téhož ustanovení přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008-66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Zákon o přestupcích zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávání potřebné míry opatrnosti pachatelem (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2012, čj. 1 As 150/2012-33). V projednávaném případě není sporu o tom, že žalobce dosáhl dne 15. 8. 2019 hranice 12 bodů a následně byl dne 28. 10. 2019 kontrolován policejní hlídkou, při které bylo zjištěno, že žalobce jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Slovenské republiky, pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Žalobce jako řidič musel vědět, že spáchal v rozhodné době větší množství dopravních přestupků a měl si být vědom nebezpečí pozbytí práva k řízení motorového vozidla na území České republiky. Žalobce jako držitel slovenského řidičského průkazu pozbyl právo k řízení motorových vozidel na území ČR nabytím právní moci rozhodnutí, kterým byl uznán vinným za přestupek, kterým dosáhl počtu 12 bodů, což se stalo v daném případě podpisem žalobce pokutového bloku o přestupku dne 15. 8. 2019, který v ten okamžik nabyl právní moci. Bylo tedy na žalobci, aby zachoval potřebnou míru opatrnosti a informoval se u příslušného správního orgánu o stavu svého bodového hodnocení, přičemž od pozbytí práva k řízení motorových vozidel na území ČR, tj. dne 15. 8. 2019, do 28. 10. 2019, kdy byl opětovně zastaven policejní hlídkou, uplynulo téměř dva a půl měsíce, tedy dostatečně dlouhý časový úsek pro iniciativu žalobce související s jeho bodovým hodnocením. Správní orgán I. stupně dostál i povinnosti ust. § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu, když se snažil skutečnost o dosažení celkového počtu 12 bodů neprodleně písemně sdělit žalobci. Oznámení o dosažení 12 bodů bylo žalobci zasláno dne 20. 8. 2019 a 27. 8. 2019. Jde k tíži žalobce, že má ve veřejných evidencích zapsány adresy, na kterých se fakticky nezdržuje a nepřebírá si tam poštu. Kdyby tedy žalobce i v tomto případě zachoval potřebnou míru opatrnosti, očekával by, že mu můžou být doručovány úřední zásilky a to na adresu jak jeho trvalého pobytu, tak na adresu uvedenou ve veřejné evidenci. Otázka doručování oznámení o dosažení 12 bodů žalobci tedy dokresluje, že žalobce nezachoval potřebnou míru opatrnosti a předmětný přestupek spáchal ve formě nedbalosti nevědomé. Závěrem krajský soud konstatuje, jak správně uvedly správní orgány, že žalobce je povinen znát právní předpisy, které upravují řízení motorových vozidel na území ČR, a jejich neznalost žalobce v žádném případě nemůže omluvit. Důkazní návrh žalobce - výslech jeho manželky k tvrzení, že správní orgán dovozoval, že ztráta řidičského oprávnění nastala fikcí doručení, považuje krajský soud za nadbytečný, neboť skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, přičemž správní orgány nedovozovaly, že ztráta řidičského oprávnění žalobce nastala fikcí doručení.

[Zadejte text.]

12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
14. Podle výpisu z peněžního účtu Krajského soudu v Ostravě vedeného u České národní banky ze dne 27. 10. 2020 byl soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení zaplacen žalobcem ve výši 3 000 Kč a podle výpisu z téhož účtu ze dne 29. 10. 2020 byl zároveň zaplacen v téže výši právním zástupcem žalobce. Soud proto rozhodl o vrácení přeplatku na uvedeném soudním poplatku právnímu zástupci žalobce v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 20. dubna 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce